

Na počátku 18. století byla v Německém Brodě pouze jedna městská škola poskytující základní vzdělání. Za vyšším vzděláním museli studenti odcházet do jiných měst. Nejbližším takovým učením bylo jezuitské gymnázium v Jihlavě. Německobrodským došla trpělivost a rozhodli se, že situaci změní zřízením gymnázia ve vlastním městě.

5. listopadu roku 1735 zasedlo prvních 50 studentů do lavic tzv. Carolina, malého dřevěného domku v tehdejší Německém Brodě. Započala se tak historie jednoho z nejstarších gymnázií v Kraji Vysočina.

JB
1735
BLANCPAIN
MANUFACTURE DE HAUTE HORLOGERIE

Vše začalo roku 1735 v malé vesničce Villert ve Švýcarsku. Místní učitel Jehan-Jacques Blancpain uviděl příležitost k podnikání v možnosti založení úplně nového odvětví živobytí – hodinářství. Nechal si zaregistrovat značku Blancpain podle svého jména a vybudoval malý workshop ve druhém patře svého domu. Vytvořil tak počáteční jiskřičku nejstarší hodinářské společnosti na světě. Hodinky Blancpain se během několika let staly velice oblíbenými a otec firmy Jehan-Jacques se těšil veliké popularitě.

Z obchůdku do manufaktury

V roce 1926 manufaktura uzavřela partnerství s Johnem Harwoodem a začala nabízet první automatické náramkové hodinky. O čtyři roky později Blancpain posunul techniku výroby na hodinky malých velikostí. Zanedlouho vydal hranaté hodinky tzv. Rools, podle návrhu Leona Hatota. Jednalo se o první dámské automatické hodinky na světě.

V druhé polovině 19. století s pokračujícím růstem hodinářského průmyslu ceny hodinek klesaly a spousta prodejen a výroben bylo nuceno svoje působení na trhu ukončit. Aby se hodinky Blancpain dokázaly udržet krok s americkým trhem, byla v roce 1865 postavena dvoupatrová továrna poblíž řeky Suze, používající vodní energii k vytváření energie potřebné pro výrobu. Díky modernizaci metod a umístění produktů v top cenové třídě se firma Blancpain jako jedna z mála ve Švýcarsku vyhnula krachu.

Konec rodinného řízení

Rok 1932 přinesl konec rodinného řízení firmy, které nebylo přerušeno přes dvě století. Po smrti Frédérica-Emileho Blancpaina si jeho jediná dcera Berthe-Nellie nepřála pracovat v hodinářském průmyslu. Následující rok dva pracovníci firmy, kteří byli zároveň blízcí Frédérica firmu odkoupili. Jelikož už ve firmě nebyl zástupce rodiny Blancpainových bylo na místě změnit název firmy, k čemuž byli zapotřebí dva vlastníci. Novým jménem společnosti se stalo „Rayville S.A., succ. de Blancpain“. Navzdory této změně byl charakter i pověst manufaktury stále stejný. Betty Fiechter zůstal ředitelem firmy až do roku 1950, kdy se k němu připojil jeho synovec Jean-Jacques Fiechter. Společně přinesli do podniku nový impuls.

Vodotěsné hodinky

Dalším veliký úspěch přinesla řada hodinek Fifty Fathoms, jejichž výroba byla zahájena v roce 1953. Byla odstartována na žádost bojových plavců

francouzského námořnictva, kteří potřebovali spolehlivé hodinky pro své podvodní akce. Kapitán Robert „Bob“ Maloubier a poručík Claude Riffaud předložili projekt Jeanu Fiechterovi jakožto generálnímu řediteli firmy, který výzvu přijal. Hodiny Fifty Fathoms se staly standardem voděodolných hodinek ještě na desítky let dopředu. Podobný úspěch opakovala po třech letech i podobná řada hodinek „Beruška“, vybavená nejmenším automatickým měřičem času v historii.

Vstup do spojení

Na konci roku 1950 Rayville-Blancpain produkoval více než 100 000 hodinek ročně. Aby bylo možné uspokojovat stále rostoucí poptávku, stala se společnost členem SSIH (Švýcarské společnosti pro hodinářský průmysl), spojující takové značky jako Omega, Tissot a Lemania. V roce 1971 výroba překročila 220 000 kusů.

Během roku 1970 musel hodinářský průmysl čelit velkým problémům. Pád dolaru oproti Švýcarskému franku omezil možnosti zaoceánského vývozu. První ropná krize v roce 1973 pak vyvolala celosvětovou recesi.

SSIH byla nucena snížit svou produkci na polovinu a odprodat část svých aktivit. 9. 1. 1983 prodala jméno Rayville-Blancpain Jacquesu Piguetovi, synovi Fréderica Pigueta a Jean-Claud Biverovi, v té době zaměstnancům SSIH. Firma přesunula výrobu do Le Brassus v údolí Joux a od té doby vystupovala na trhu pod názvem Blancpain SA.

Od té doby byla společnost opět na vzestupu. Jejich automatické pohybové strojky byly umísťovány do hodinek jiných značek a název Blancpain SA byl přesouván na sekundární místa. Odborníci předpokládali konec tradičních hodinek, ale společnost se zavázala k výrobě tradičních hodinek, jaké vyráběl sám Jean-Jacques Blancpain a všichni jeho nástupci po více než dvě století.

Dobrým příkladem jsou právě hodinky symbolizující rok 1735. Jsou to nejsložitější hodinky na světě. Když byly představeny, představovaly to nejlepší, co do té doby hodinářství poznalo: minutový opakovač, tourbillion, perpetuální datum, měsíční fáze a flyback chronograf. Profesionálové trvá celý rok sestavit hodinky tohoto kalibru.

Současné vedení

V roce 2002 se stal Marc A. Hayek CEO a generálním ředitelem společnosti Blancpain. Snaží se svým vedením hledat ve výrobě dokonalejší možnosti, ale zároveň neporušovat historické dědictví. Neustálé inovace v sektoru top-of-range (cenově nejdříve položené hodinky) přinesly intenzivní růst expanze. V roce 2010 byla výroba v Le Brassus spojena se společností Frédéric Piguet, která nyní vyrábí pohybové komponenty do hodinek Blancpain a stvořila tak novou výrobní síť v údolí Joux. V současné době se ceny hodinek Blancpain pohybují od stovek tisíc až do mnoha milionů.

Autoři: Jan Šidlák, Klára Heilandová, Jindřich Macek, Veronika Henková

Použité zdroje: www.blancpain.com, www.wikipedie.org/Blancpain